

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.570 van 31 mei 2012
in de zaak A. 203.529/VII-38.402**

In zake : de NV C. GEN ZEEBRUGGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bob Martens en tevens door advocaat Els Empereur
kantoor houdend te 2600 Berchem
Uitbreidingstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :
de NV EVELOP BELGIUM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tom Malfait en Arne Magnus
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 februari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 2 december 2011 waarbij het beroep, ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 7 april 2011 houdende het verlenen van de vergunning aan de NV Evelop Belgium voor

het exploiteren van twee windturbines en bijhorende transformatoren, gelegen aan de Achterhaven te Zeebrugge, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning, mits wijziging van de bijzondere exploitatievoorwaarden, wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 mei 2012.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristof Hectors, die loco advocaten Bob Martens en Els Empereur verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Arne Magnus, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partij wenst over te gaan tot de oprichting en uitbating van twee windturbines aan de Barlenhuisstraat 2 te 8380 Brugge. Met het oog hierop dient zij op 8 juli 2010 respectievelijk 14 juli 2010 een stedenbouwkundige- en een milieuvergunningsaanvraag in. Op 5 november 2010 verkrijgt zij de gevraagde milieuvergunning. De overeenkomstige stedenbouwkundige vergunning wordt haar evenwel geweigerd bij besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 12 januari 2011. De verzoekende partij dient tegen deze weigeringsbeslissing een verzoekschrift tot vernietiging in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. De zaak zou voor dit administratief rechtscollege nog hangend zijn.

4. De tussenkomende partij wenst in de nabije omgeving van het voorgenomen project van de verzoekende partij, meer bepaald aan de Achterhaven van Zeebrugge, eveneens een windturbinepark uit te baten. In dit verband dient ook zij op 4 oktober 2010 een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van twee windturbines.

5. Op 7 april 2011 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

6. De verzoekende partij dient tegen deze vergunningsbeslissing een administratief beroep in.

7. Nadat doorheen de administratieve beroepsprocedure de nodige adviezen worden verleend, verklaart de verwerende partij op 2 december 2011 het beroep gedeeltelijk gegrond en wijzigt zij de beroepen beslissing. De gevraagde vergunning wordt, mits wijziging van de bijzondere exploitatievoorwaarden, verleend.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Tussenkoms

8. Met een op 24 februari 2012 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de NV Evelop om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

V. Voorwaarden van de vordering tot schorsing

9. Luidens artikel 17, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

10. De verzoekende partij hekelt vooreerst het "manifest onvolledig aanvraagdossier" van de tussenkommende partij. Aangezien in deze aanvraag niet wordt verduidelijkt welk type windturbine er zal worden geplaatst, maakt de verzoekende partij gewag van een "onaanvaardbare onzekerheid op essentiële punten zoals 'veiligheid' en 'geluidshinder'".

Daarnaast bekritiseert zij de "flagrante onwettige en discriminerende behandeling" van haar vergunningsaanvraag ten opzichte van deze van de tussenkommende partij, in die zin dat zij wel de "cumulatieve impact" van de twee windturbineprojecten dient te onderzoeken, en de tussenkommende

partij niet. De verzoekende partij meent dat één en ander de realisatie van haar eigen project in het gedrang brengt.

Voorts meent de verzoekende partij dat het bestreden project een "onomkeerbaar negatief effect" zal hebben op de waterhuishouding van het industrieterrein waarvan ook haar gronden deel uitmaken. De verzoekende partij voert in dit verband aan dat het bestreden besluit geen watertoets bevat, niettegenstaande de Vlaamse Milieumaatschappij in haar advies heeft geopperd "dat er milderende maatregelen dienden te worden geïmplementeerd aangaande bronbemaling en het tegengaan van verzilting van het grondwater".

Zij maakt zich ten slotte ernstige zorgen over de veiligheidsrisico's die samenhangen met de uitvoering van het bestreden besluit, temeer nu dit aspect van de aanvraag niet ernstig werd onderzocht.

11. De verwerende partij betwist dat het dossier van de tussenkomende partij onvoldoende onderbouwd zou zijn. Bovendien belemmert niet het bestreden besluit het voorgenomen project van de verzoekende partij, doch wel de ten aanzien van haar genomen stedenbouwkundige weigeringsbeslissing.

Wat de beweerde discriminerende behandeling betreft, meent de verwerende partij dat zulks geen nadeel betreft.

Zij merkt voorts op dat een negatief effect op de waterhuishouding van het industrieterrein niet aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien zou, zo vervolgt de verwerende partij, de verzoekende partij hiervan geen nadeel kunnen ondervinden, nu zij een commerciële vennootschap is die zelfs geen eigenaar is van de gronden, doch slechts een "opstalhouder voor de toekomstige nog niet vergunde bouw van twee windturbines".

De verwerende partij vraagt zich ten slotte af hoe en in welke mate de verzoekende partij onderhevig zou kunnen zijn aan de beweerde veiligheidsrisico's.

12. Ook de tussenkommende partij merkt op dat de verzoekende partij een vennootschap is die als opstalhouder van gronden de bouw van windturbines plant, doch hiertoe de nodige vergunningen ontbeert. In beginsel kan de verzoekende partij als dusdanig dan ook geen hinder ondervinden. Daarnaast werpt de tussenkommende partij op dat de aangehaalde hinderaspecten door de verzoekende partij niet met concrete gegevens worden gestaafd.

Meer concreet stelt de tussenkommende partij verder dat het beweerde onvoldoend onderbouwd aanvraagdossier geen enkel nadeel creëert, nu, daar gelaten de niet-specifiëring van het type windturbine, in dit dossier hoe dan ook wordt uitgegaan van het slechtst denkbare scenario.

Het is volgens de tussenkommende partij ook louter hypothetisch en onzeker om te stellen dat het bestreden besluit het project van de verzoekende partij zou belemmeren. Immers werd de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag van de verzoekende partij geweigerd en is mitsdien haar milieuvergunning komen te vervallen. Bovendien werd de voormelde stedenbouwkundige vergunning geweigerd omwille van een gebrek aan totaalvisie voor windmolens, en is deze weigering niet gebaseerd op het project van de tussenkommende partij. En zelfs indien de verzoekende partij haar project zou dienen aan te passen, dan nog behelst zulks, zo meent de tussenkommende partij, een louter financieel nadeel.

Aangaande de beweerde discriminatie en het aangehaalde effect op de waterhuishouding, doet de tussenkommende partij dan weer gelden dat deze louter betrekking hebben op de stedenbouwkundige vergunning, en niet kan worden doorgetrokken naar de thans bestreden milieuvergunning. Voorts blijkt uit het project-milieueffectenrapport dat er met betrekking tot de waterhuishouding geen sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De tussenkommende

partij rondt haar repliek af met een verwijzing naar diverse veiligheidsstudies waaruit blijkt dat er zich geen veiligheidsproblemen kunnen voordoen.

Beoordeling

13. Waar de verzoekende partij aanvoert dat er te dezen sprake is van een "manifest onvolledig aanvraagdossier" van de tussenkomen de partij, een "flagrante onwettige en discriminerende behandeling" van haar vergunningsaanvraag in vergelijking met deze van de tussenkomen de partij, een gebrek aan motivering inzake de watertoets en een onzorgvuldig onderzoek van het veiligheidsaspect, behelst zulks in wezen wettigheidskritiek die veeleer past in de uiteenzetting betreffende de middelen die tegen het bestreden besluit worden aangevoerd dan dat zij van enig nut zou kunnen zijn bij het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het aanvoeren van ernstige middelen en de uiteenzetting van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn immers twee weliswaar cumulatief opgelegde, doch onderscheiden grondvoorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen. Zij nopen in beginsel dan ook tot een afzonderlijke beoordeling.

14. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk hoe zij als rechtspersoon persoonlijk wordt getroffen door de beweerde veiligheidsrisico's en geluidshinder.

15. Het is voorts niet duidelijk in welke zin er door de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een "onomkeerbaar negatief effect" zou kunnen ontstaan op de waterhuishouding van het betrokken gebied. Uit artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State volgt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en zeer concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen. In dit opzicht is de uiteenzetting van de verzoekende partij veel te vaag, temeer nu zij zelf aangeeft geen eigenaar te

zijn van de gronden waarop zij haar project wenst te realiseren, doch slechts opstalhouder.

16. Overigens dient er, met de tussenkommende partij, in dit verband te worden vastgesteld dat over het aldus voorgenomen project van de verzoekende partij de grootste onzekerheid hangt. De verzoekende partij werd immers, zoals uit de uiteenzetting van de feitelijke gegevens blijkt, geconfronteerd met een beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 12 januari 2011 houdende weigering van de stedenbouwkundige vergunning. De milieuvergunning die op 5 november 2010 aan de verzoekende partij werd verleend lijkt daardoor, overeenkomstig artikel 5, § 2, derde lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 4.5.1, § 1, 2°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, van rechtswege vervallen.

Anders dan de verzoekende partij oppert, is het dan ook niet zozeer de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit die de realisatie van haar eigen windturbineproject belemmert, als wel het gebrek aan de nodige vergunningen. In die zin is er dan ook geen sprake van het vereiste rechtstreeks causaal verband tussen het door de verzoekende partij beweerde nadeel en de bestreden akte.

17. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

18. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen zonder dat het nodig is de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie te onderzoeken,

BESLISSING

1. Het verzoek van de NV Evelop Belgium tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys